

Diplomová práce se zabývá jednou z nejživotoschopnějších představ v rámci euroamerického areálu, jež akcentují distinkci mezi mužským a ženským pohlavím, a udržují tak mezi nimi onu „mystickou demarkační čáru“¹, o níž hovoří Virginia Woolfová. Je jí představa, podle které jsou to výlučně ženy, kdo jsou povinovány „být (ty) krásné“. Primárním záměrem práce je vytrhnout tuto představu z běžného (biologickoesencialistického) neproblematického chápání a odhalit ji ve světle sociálního konstruktivismu jako pouhý mýtus. Ukázat, že mýtus krásy – takto je v práci označován – je původně naším, lidským dílem, nikoliv dílem přírody (či Boha), a že jeho skrytou ambicí není nic menšího než zachovat společenský - patriarchální – status quo. Jde tedy o čistě intencionální mýtus namířený v neprospěch žen, který je však, nerozpoznán, znovu a znovu reprodukován v rámci socializačního procesu, a to v první řadě rodinou, školou, (mas)médií a průmyslem (ženské) krásy - tito jsou v práci označováni jako strážci mýtu krásy.